

Warszawa, dnia 28 czerwca 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 424/22

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Michał Bukiewicz

protokolant: Monika Zarzycka

4. przy udziale prokuratora Marka Traczyka

po rozpoznaniu dnia 28 czerwca 2022 r.

5. sprawy P. D., syna K. i K., ur. (...) w W.

6. oskarżonego o przestępstwo z art. 286 § 1 kk

7. na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

8. od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

9. z dnia 21 grudnia 2021 r. sygn. akt III K 183/20

11. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie na rzecz adw. M. M. kwotę 516,60 złotych obejmującą wynagrodzenie za pomoc prawną udzieloną z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT; koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 424/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu			

<i>pierwszej instancji</i>	
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie z dnia 21 grudnia 2021 roku, sygn. akt III K 183/20	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 366 k.p.k. i art. 410 k.p.k., polegająca na przekroczeniu przez Sąd Rejonowy granic swobodnej oceny dowodów oraz nieuwzględnieniu wszystkich okoliczności, które przemawiały na niekorzyść oskarżonego, co skutkowało jego uniewinnieniem, podczas gdy logiczna i zgodna z doświadczeniem życiowym analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym zwłaszcza wielokrotnej karalności oskarżonego za</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>czynny z art. 286 § 1 k.k. prowadzi do wniosku, że posiada on wystarczającą wiedzę co do sposobu funkcjonowania banków, aby zorientować się, do czego będą służyć założone przez niego rachunki bankowe, a zatem miał on świadomość co do tego, iż założone przez niego konto zostanie wykorzystane do celów przestępnych.</p>		
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Przeprowadzona przez Sąd Okręgowy kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia pozwala na stwierdzenie, że Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia wskazanych przez skarżącego przepisów postępowania.</p> <p>W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną</p>			

przepisu art. 7 k.p.k., jeśli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (por. np.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., II KK 12/06, LEX nr 193084; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2004 r., sygn. WK 26/03, OSNwSK 2004, nr 1, poz. 53). W ocenie Sądu Okręgowego, warunek ten został w przedmiotowej sprawie spełniony. To, że apelujący nie akceptuje oceny zebranego materiału dowodowego i poczynionych w wyniku tej oceny ustaleń faktycznych, a w środку odwoławczym prezentuje własne oceny i krytykę ocen

dokonanych przez sąd I instancji, nie upoważnia do automatycznego uznania, że zaskarżone orzeczenie jest wadliwe.

Sąd Okręgowy w pełni podziela argumentację zaprezentowaną przez Sąd Rejonowy, zgodnie z którą ze zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego nie wynika w sposób niebudzący wątpliwości, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, czy to w formie zjawiskowej współsprawstwa, jak to zostało ujęte w treści wniesionego aktu oskarżenia, czy też w formie pomocnictwa. Z prawidłowo ustalonego przez sąd I instancji stanu faktycznego wynika jedynie, że P. D., podając swoje dane osobowe, założył w banku (...) konto o numerze (...), do którego dostęp odpłatnie udostępnił nieustalonej osobie, po czym osoba ta, korzystając z ww. rachunku bankowego, dopuściła się

przestępstwa
oszustwa z art. 286
§ 1 k.k. na szkodę P.
M..

Wskazać należy
przede wszystkim, że
czyn zabroniony z
art. 286 § 1 k.k. w
formie zjawiskowej
sprawstwa bądź
współsprawstwa
popelniony może
zostać jedynie w
zamiarze
bezpośrednim,
wobec czego do
przypisania
podsądnemu
sprawstwa
przestępstwa
oszustwa wymagane
jest ustalenie, iż
jego zachowanie
ukierunkowane było
na określony cel,
którym jest
osiągnięcie korzyści
majątkowej,
poprzez, między
innymi,
wprowadzenie innej
osoby w błąd i
doprowadzenie jej
w ten sposób
do niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem. Innymi
słowy, do
przypisania
realizacji znamion
czynu zabronionego
z art. 286 §
1 k.k. konieczne
jest wykazanie, że
sprawca,
podejmując
działanie, posiadał
wyobrażenie
pożądaną dla niego

sytuacji, mającej stanowić rezultat jego zachowania, przy czym "zamiar bezpośredni winien obejmować zarówno cel, jak i sam sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu." (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 12 czerwca 2019 roku, sygn. akt II AKa 67/18). W ocenie Sądu Okręgowego, przedstawiony powyżej stan faktyczny przedmiotowej sprawy nie daje żadnych podstaw do uznania, że P. D., odpłatnie udostępniając nieustalonej osobie rachunek konta bankowego, obejmował swoją świadomością i chciał, aby osoba ta, korzystając z owego rachunku, doprowadziła inną osobą do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie jej w błąd, zwłaszcza, że oskarżonemu oferowano zapłatę za samą czynność założenia i udostępnienia konta bankowego, a nie jako część zysków z oszustwa.

Zdaniem sądu II instancji, w niniejszej sprawie nie było także możliwe przypisanie P. D. popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w formie zjawiskowej pomocnictwa. Co prawda, orzecznictwo w pewnych przypadkach uznaje, że nie jest wykluczona realizacja znamion pomocnictwa do popełnienia ww. czynu zabronionego także w zamiarze ewentualnym (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2019 roku, sygn. akt II KK 406/18), jednakże okoliczności przedmiotowej sprawy nie wskazują w żaden sposób, aby w świadomości oskarżonego zaszła operacja myślowa polegająca na przewidywaniu i zgodzie na to, ażeby osoba, której udostępnił odpłatnie konto bankowe, użyła owego konta do popełnienia tego przestępstwa. Ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny niniejszej sprawy wskazuje wyłącznie na to, że P. D., osoba

nieporadna życiowo,
znajdująca się w
trudnej sytuacji
finansowej i
potrzebująca
szybkiego zarobku,
umówił się z
nieustalonym
mężczyzną, iż założy
i udostępni mu
rachunek bankowy
w zamian za
300 złotych, przy
czym ów mężczyzna
potrzebę nabycia
takiego konta
motywował
prowadzoną wobec
niego egzekucją
komorniczą. Ani
materiał dowodowy
wskazany we
wniesionym akcie
oskarżenia, ani
zgromadzony w
toku postępowania
pierwszoinstancyjnego,
nie pozwala na
niebudzące
wątpliwości
stwierdzenie, że
podsądny działał
choćby z
zamiarem
ewentualnym
ułatwienia innej
osobie popełnienia
czynu zabronionego
z art. 286 § 1 k.k.
P. D. w spójnych i
logicznych
wyjaśnieniach
złożonych przed
sądem stwierdził, że
nie wiedział, iż
założone przez niego
konta bankowe będą
wykorzystywane w
celach przestępczych
oraz, że

zainteresowany był wyłącznie szybkim uzyskaniem środków finansowych za udostępnienie owych kont. Nie zostały jednocześnie wykazane jakiegokolwiek okoliczności, które kwestionowałyby wiarygodność owych dyspozycji. Zauważyć trzeba także, że skarżący we wniesionej apelacji, zarzucając nieuwzględnienie przez Sąd Rejonowy wszystkich okoliczności sprawy, jako owe okoliczności, mające przemawiać na niekorzyść podsądnego, podaje jedynie jego uprzednią karalność, w tym za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., w połączeniu ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. W ocenie jednakże Sądu Okręgowego, liczne skazania za czyny z art. 286§1 kk P. D. to nie jest fakt tego rodzaju aby na jego podstawie stwierdzać, że w zakresie zdarzenia rozpatrywanego w przedmiotowej sprawie, ułatwiając innej osobie popełnienie

przestępstwa
oszustwa, działał
on w zamiarze,
aby osoba ta
owe przestępstwo
popelniła. O ile
zgodzić się można,
że okoliczności
niniejszej sprawy
powinny istotnie
wzbudzić w
przeciętne
rozeznany
człowieku pewne
podejrzenia co do
legalności sposobu,
w jaki
wykorzystywane
miały być
udostępniane
rachunki bankowe,
to powtórzyć trzeba,
że art. 18 § 3
k.k. do przypisania
popelniania
przestępstwa w
formie zjawiskowej
pomocnictwa
wymaga, ażeby
pomocnik działał
w zamiarze, aby
inna osoba dokonała
czynu zabronionego.
Przede wszystkim,
ustawa nie
przewiduje
możliwości
pociągnięcia do
odpowiedzialności
karnej pomocnika,
który, w wyniku
niezachowania
należytych reguł
ostrożności, swoim
zachowaniem
ułatwia innej osobie
popelnienie czynu
zabronionego. Sąd
Okręgowy zauważa,
że sam apelujący,

pisząc o stronie
podmiotowej
przedmiotowego
przestępstwa, używa
określeń
sugerujących winę
nieumyślną
oskarżonego, jak
na przykład w
stwierdzeniu, iż
"okoliczności
sprawy powinny
wzbudzić w nim
wątpliwości, dzięki
którym powinien on
przewidywać". Nie
sposób także zgodzić
się z twierdzeniami
skarżącego, jakoby
przy przypisywaniu
popelnienia
przestępstwa w
formie zjawiskowej
pomocnictwa bez
znaczenia było,
jakiego konkretnie
czynu zabronionego
dopuścił się
sprawca. Jak
słusznie podnosi
się w orzecznictwie,
"dla prawidłowego
przypisania
odpowiedzialności
za pomocnictwo
konieczne jest
określenie czynności
wykonawczej oraz
wskazanie
konkretnego
przestępstwa,
którego popelnienie
pomocnik miał
ułatwić. Udzielający
pomocy musi
obejmować
świadomością to, że
podejmując
określone czynności
czyni to w

odniesieniu do konkretnego, scharakteryzowanego w odpowiednim przepisie części szczególnej lub w przepisie pozakodeksowym czynu zabronionego. Musi więc obejmować swoją świadomością zarówno prawną charakterystykę czynu zabronionego, którego popełnienie ma zamiar ułatwić, oraz mieć świadomość znaczenia swojego zachowania (działania lub zaniechania), w tym w szczególności tego, że stanowi ono ułatwienie popełnienia tego czynu zabronionego przez inną osobę." (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 czerwca 2020 roku, sygn. akt II AKa 5/20). Do przypisania P. D. pomocnictwa w zakresie przedmiotowego przestępstwa konieczne byłoby zatem przyjęcie, że założył on rachunek bankowy i udostępnił go innej osobie w zamiarze, aby osoba ta użyła owego rachunku w celu popełnienia czynu z

art. 286 § 1 k.k.
Tego typu ustalenie
w okolicznościach
przedmiotowej
sprawy uznać należy
za zbyt daleko
idące. Idąc tokiem
rozumowania
Prokuratora równie
dobrze oskarżonemu
można przypisywać
działanie w zamiarze
popelnienia każdego
czynu z którym
wiąże się przyjęcie
środków
pieniężnych np.
paserstwo czy
przestępstwa
przeciwko
wierzycielom i
egzekucji. Materiał
dowodowy
zgromadzony w
toku postępowania
mógłby ewentualnie
prowadzić do
przyjęcia, że
oskarżony działał w
zamiarze ułatwienia
innej osobie
dokonania czynu
zabronionego z art.
300 § 2 k.k.,
gdyby miał on
w rzeczywistości
miejsce.

Stwierdzić trzeba
ponadto, że w ocenie
Sądu Okręgowego
podnoszony przez
skarżącego fakt, iż
oskarżony
parokrotnie pomógł
sprawcy
przedmiotowego
przestępstwa w
wyplacaniu
pieniędzy z

założonych na dane
podsądnego kont
bankowych, także
nie może przesądzać
o przypisaniu mu
popelnienia
zarzucanego czynu
w formie
pomocnictwa. Z
okoliczności
niniejszej sprawy
wynika, że P.
D. założył nie
jedno, a kilka
kont bankowych
dla nieustalonego
co do tożsamości
mężczyzny, który
dopuścił się
następnie szeregu
przestępstw z art.
286 § 1 k.k.
Apelujący w żaden
sposób nie tłumaczy
natomiast, na jakiej
podstawie przyjął,
że wypłacane przez
podsądnego środki
pochodziły
konkretnie z czynu
objętego zarzutem
w przedmiotowej
sprawie.
Niemożność
ustalenia
dokładnego źródła
środków
wypłacanych przez
P. D. wyklucza
ponadto
zakwalifikowanie
jego zachowania
jako paserstwa
nieumyślnego, skoro
nie wiadomo, czy
wypłacane przez
niego pieniądze
uzyskane zostały
akurat w wyniku
popelnienia czynu

zabronionego na szkodę P. M., opisanego w zarzucie postawionym podsądnemu w przedmiotowej sprawie. Wreszcie podkreślić należy, że to nie sąd ma wykazać, że wykluczone jest istnienie zamiaru przestępczego po stronie oskarżonego jak to podnosi prokurator w apelacji ale to oskarżyciel w oparciu o dostępne dowody winien udowodnić jego istnienie a co w sprawie niniejszej nie nastąpiło.

Za sądem I instancji przywołać należy również treść art. 5 § 2 k.p.k., zgodnie z którym niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. W ocenie Sądu Okręgowego, okoliczności przedmiotowej sprawy, pomimo że ustalone zostały przez Sąd Rejonowy w prawidłowy sposób, rzetelnie i kompleksowo, to jednak nie pozwoliły na niebudzące wątpliwości uznanie, iż P. D. popełnił zarzucany mu czyn

z art. 286 § 1 k.k., czy to w formie zjawiskowej pomocnictwa, czy tym bardziej współsprawstwa.			
Wniosek			
Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Z uwagi na powyższe rozważania, wniosek prokuratora uznać należało za niezasadny.			
Lp.	Zarzut		
3.2.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na błędnym ustaleniu, że brak jest dowodów pozwalających na przypisanie winy oskarżonemu, co skutkowało	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>uniewinnieniem go od popełnienia zarzucanego mu czynu, podczas gdy prawidłowa, a nie dowolna i sprzeczna z zasadami prawidłowego rozumowania, ocena materiału dowodowego jednoznacznie wskazuje, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu co najmniej w formie stadialnej pomocnictwa.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zauważyć należy przede wszystkim, że "błąd w ustaleniach faktycznych (error facti) przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd "braku"), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd "dowolności"). Może on więc być wynikiem niezajomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw</p>			

obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7)" (Wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 2 października 2013 roku, sygn. akt IV Ka 713/13). Jak już zostało szczegółowo omówione w podpunkcie 3.1. niniejszego uzasadnienia, brak jest podstaw do stwierdzenia, że sąd I instancji dopuścił się w przedmiotowej sprawie błędu w ustaleniach faktycznych, rozumianego w przytoczony powyżej sposób. W ocenie sądu II instancji, Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na pełnym, kompleksowo zgromadzonym i prawidłowo ocenionym materiale dowodowym oraz słusznie uznał, że w świetle owego materiału dowodowego nie sposób przypisać P. D. popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., czy to w formie zjawiskowej pomocnictwa, czy tym bardziej współprawstwa.

Wniosek		
Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z uwagi na powyższe rozważania, wniosek prokuratora uznać należało za niezasadny.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku		

sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Całość wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie z dnia 21 grudnia 2021 roku, sygn. akt III K 183/20		
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy		
<p>Podniesiona w apelacji argumentacja prokuratora nie mogła podważyć prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego, co zostało szczegółowo omówione we wcześniejszych częściach niniejszego uzasadnienia.</p> <p>Wobec tego, wniosek skarżącego o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji nie został uwzględniony, a wyrok utrzymano w mocy.</p>		
1.8. Zmiana wyroku sądu		

pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem			

szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		
	Sąd Okręgowy kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciążył Skarb Państwa. Zgodnie bowiem z art. 636 § 1 k.p.k., w sprawach z oskarżenia publicznego, w razie nieuwzględnienia		

środka
odwoławczego, jeżeli
środek ten pochodzi
wyłącznie od
oskarżyciela
publicznego - koszty
procesu za
postępowanie
odwoławcze ponosi
Skarb Państwa.

W związku z
powyższym, Sąd
Okręgowy zasądził
także od Skarbu
Państwa - Sądu
Rejonowego dla
Warszawy Pragi -
Północ w Warszawie
na rzecz adw. M.
M. kwotę 516, 60
złotych, obejmującą
wynagrodzenie za
pomoc prawną
udzieloną z urzędu
w instancji
odwoławczej oraz
podatek VAT.
Zgodnie bowiem z
§ 17 ust. 2 pkt.
4 Rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości z
dnia 3 października
2016 roku w sprawie
ponoszenia przez
Skarb Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej przez
adwokata z urzędu,
opłata za obronę
przed sądem
okręgowym jako
drugą instancją
wynosi 420 złotych.
Powyższą opłatę
należało następnie,
w myśl § 4 ust.

	3 Rozporządzenia, podwyższyć o kwotę podatku VAT.	ww.
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok w całości		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------